Л.

вътъръ се вижва в гърдите му и облива сърцето сладка хладина. Нему се иска да диша, да се движи бързо да живее! Като погледна на уличните фенери и на черното небе, той си припомня, че днес в ресторанта „Мечка" друг-бурен празник ва денят си и отново радост обхваща душата му:

„Ще ида!" — рязко казва той.

Но тук той си спомня, че няма пари, че дрехите, у които ще иде сега, го пръстрят заради безпарицата му. Трябва без друго пари да се намерят.

— Чичо, дай ми назаем еф рубли! — казва той на Ивана Марковича.

Чичото удивено го гледа в лицето и се отдръпва към фенерния дирек.

— Дай ми! — казва Сашо, непоколебимо приближавайки се крачка и погледайки да се задъхва. — Чичо, моле те! Дай ми еф рубли.

Лицето му се изкривя; той трепери и вече насрдчава сръдно чичо си...

— Няма ли да ми дадеш? — пита той, вирдайки, че чичо му е се още удивен и не разбира. — Я чувай, ако не ми дадеш, по аз още утре ще поправя дотолкова на себе си! Аз ивица ти ви дам да запомниш поздравка! Още утре аз ще изпитам нова францева поза!

Поразеният Иван Марковича, в ужас, нищо обръщайки, чувствуя ще дребни се порпорейки ~~сфор сфо рр~~ книжка сто рубла и я подава на Сашо. Последният я взема и бързо изчезва от него.

Като се вратата, Сашо се успокоява и чувствува как в гърдите му пак се пръсва радост. Пръвото на младост